

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

11. An religiosi possint recurrere ad superiores supremos sine inferiorum
Prælatorum licentia ad ornatum Concilii Tridentini sess. 25. c. 4. de Regul.
Et explanatur, quod licet Ordinarius justè ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

heralem, sed ad Romanum Pontificem?
 Et notatur, quod licet aliquæ Religiones habeant priuilegia Summi Pontificis interdicens Religiosis appellare, tamen intelligenda sunt eo modo, quo ius commune dicit. Religiosis appellationem denegat, secus quando grauant eos limites transgrediendo, &c.
 Ex p. 3. tr. 2. Ref. 54.

§. 1. **N**egatiue respondet Duardus in *expof. Bul. Cæn. lib. 2. can. 9. q. 37. num. 8.* Spatarius in *praxi tract. 10. p. 4. cap. 1. num. 3.* Peyrinus de *Religiosis subdito tom. 1. quæst. 1. cap. 20.* & alij penes ipsos, & hanc sententiam nouiffimè etiam docet Ioan. de Sancta Maria in *Tribun. Relig. tract. 5. c. 10. §. 1. numero 3.* in fine, ubi sic asserit. [La appellation no se ha de hazer por causas liuianas, fino pocas vezes, y quando la qualidad del negocio lo demandare, y hauiendo primero hecho recurfo a les Prelados de la orden, y no hauiendo les defagrauiado, ò favorecido, y lo mismo que se ha dicho del Papa, se entiende tambien del Nuncio Apostolico.] Ita ille, & hoc stante quadam declaratione Cardinalium, & Decreto Clem. VIII.

2. Non reticebo tamen, contrarium docere Remigium Scotia in *opusc. de inualiditate Professionis dub. 25. & 26.* qui facit mentionem Decreti Clem. VIII. Idem etiam docet Laurentius Portel. in *dub. Regul. verb. Appellare, num. 3.* ubi sic asserit. Congregatio Cardinalium declarauit modum appellandi hunc esse seruandum, vt scilicet à Guardiano appelleretur ad Prouincialem, ab hoc ad Generalem, ab hoc ad Protectorem Cardinalem, ab hoc ad Papam. At his non obstantibus, potest Religiosus omiffis illis medijs, statim ad Papam seu Nuncium appellare, vt praxis obferuat. Ita Portel.

3. Notandum etiam cum Sanchez in *summ. tom. 2. lib. 6. cap. 8. num. 10.* & alijs, quod licet aliquæ Religiones habeant priuilegia summi Pontificis interdicens Religiosis appellare, tamen intelligenda sunt eo modo, quo ius commune appellationem dicitis Religiosis denegat, nempe quando Prælati corrigentes, seu punientes subditum, non excedunt limites religiofe disciplinæ, tunc enim minimè grauant, secus quando grauant eos, limites prætergrediendo, nec ualet dicere, quod priuilegia aliquid ultra ius commune operari debent, c. *Abbate, de verb. significat.* Nam respondetur aliquando nihil nouum continere, sed maioris expressiois gratia, concedi, vt probat idem Sanchez. *de matrim. lib. 2. disp. 37. n. ult. ad ultim.*

4. Non reticebo tamen Sanchez in loco citato sua summæ putare etiam dicta priuilegia hoc amplius continere, vt subitus non possit appellare, nisi excessus Prælatorum manifestus sit, quia pax & simplicitas, & obedientia Religiosorum hoc postulat.

RESOL. XI.

An Religiosi possint recurrere ad Superiores supremos sine inferiorum Prælatorum licentia ad ornatum Concilij Tridentini sess. 25. c. 4. de Regular.
 Et explanatur, quod licet Ordinarius iustè possit capere talem Regularem per suum territorium transeuntem, iuxta renorem prædicti Concilij, non tamen iustè detinere, si fidem faceret, se grauatam appellasse, &c.
 Ex p. 3. tr. 2. Ref. 56.

§. 1. **V**erba Concilij sunt hæc. Ne liceat Regularibus à suis Conuentibus exire, etiam prætextu ad Superiores suos accedendi, nisi ab eisdem missi aut vocati fuerint; Qui verò sine prædicto mandato, in scriptis obtento, repertus fuerit, ad Ordinarius locorum, tanquam deserta sui instituti, puniatur. Ita Concilium, quæ verba non sunt intelligenda de adeunte Superiorem ex graui causa, vt si à Superiore monasterij nimium fuerit grauat, & iniquè vexatus; sed Concilium solum vetat, ne quis Religiosus possit exire à Monasterio sine licentia Superioris, etiam vt adeat Superiorem, non autem vetat, ne grauatius grauetur per viam iusti grauaminis, & appellationis iustæ, verbo, vel facto interpretata, possit adire superiorem ad conquerendum de illo. Vnde arbitror, quod licet Ordinarius iustè possit capere talem Regularem per suum territorium transeuntem, iuxta tenorem prædicti Concilij, non tamen iustè retinere, nec punire, si fidem faceret se grauatam appellasse, vel de grauamine protestatum iter arripuisse ad Superiorem, & idèd licentiam scriptam non deferre, quia noluit eam dare Prælati, à quo appellauit, vel iustè petit petere, quia ob appellationem, vel licentiæ petitionem, in carcerem iniustè coniectus fuisse, & quia in tali casu non tenetur Religiosus petere licentiam, non enim consensus petendus est ab eo, qui vexat iniquè, vel de cuius culpa corrigenda, & emendanda curatur: nec enim verisimile est voluisse Concilium punire actus licitos, vt non possit iusta de causa recurri ad Superiorem. Et hæc omnia desumpta sunt à Sanctædulo *tr. de Apostas. cap. 3. dub. 1. n. 11.* que ipse desumpsit à Nauarro *comm. 2. de Regul. n. 61. & commen. 3. n. 51.* ab Azorio *tom. 1. lib. 12. cap. 11. quæst. 7.* Sayro in *claus. lib. 12. cap. 17. num. 40.* & Rodriguez *tom. 1. quæst. 29. art. 2. & quæst. 30. art. 4.* Claudam hanc resolutionem cum verbis Emanuelis Sæ *verb. Religio, n. 71.* sic asserentis; Non obstat Concilium Tridentinum ei qui fugit, nimis fauente Superiore.

RESOL. XII.

An in iudicijs Regularium nomina testium sint reuocanda? Ex p. 11. tr. 3. & Misc. 3. Ref. 7.

§. 1. **H**ic casus fuit his diebus agitus in sacra Congregatione deputata super negotijs Episcoporum & Regularium, & de illo interrogatus respondi, quod licet aliqui Doctores videantur negatiue respondere, tamen intelligendi sunt quando non agitur de re graui. Dico igitur culpæ differentiã attendendam esse; nam in leuioribus culpis in quibus nullum reo imminet periculum consideratione dignum, prudenter facit Superior, qui denunciatorum, & testium nomina occultat, id enim maximè conducit ad animorum tranquillitatem, & pacem inter Religiosos conferuandam, & è contrario iustè vereri potest, rixas & odia in Religiosis perniciosam fore excitanda.

2. At verò in grauioribus criminibus, de quibus nos agimus, in quibus de punitione publica agitur, & Religiosus periclitatur, constat diligentere verum oportere inuestigari, & idèd testium nomina aperienda, & maximè ubi ab externo Religiosus accusaretur, & nomina testium in his causis publicari debere in Sacra Minorum Religione esse constitutum tradit Emanuel Rodriguez, 2. *tom. quæst. 3. artic. 1. in fine, & quæst. 15. artic. 1. in fin.* quod si præ-